

En forkynder og hans forkyndelse

Der kom en mand til *Tessalonika*, træt og udslidt – ja, mere end det: legemlig nedbrudt efter utrolige strabadser; i Lille-Asien var han blevet stenet og slæbt uden for byen *Lystra* som død – flere gange var han blevet pisket, og han havde adskillige gange været udsat for at få ikke mindre end 39 slag på sin krop af jøderne – i *Filippi*, hvor han kom fra, havde han fået stokkeprygl og var blevet lagt i lænker – og nu ankom han til fods til *Tessalonika*, mere træt og martret, end vi nok kan forestille os. Der fandtes ikke i den by som i *København* i dag et medicinsk center for torturerede, men havde der været et, da burde den mand være indlagt der til lang tids behandling og pleje.

Han var i udpræget grad en *lidelsesmand*. Selv skrev han engang, nærmest undrende over sin mærkelige fortid: »Ja, hvilke forfølgelser har jeg ikke døjet!«

Alligevel lyste der en stille, mild glæde ud fra ham. Denne mand med de værkende lemmer, med ar og sår efter hug og slag, jamrede ikke og påkaldte ikke opmærksomhed om sin menneskelig talt elendige forfatning, men fik – ganske vist under megen kamp, thi let var det ikke – frimodighed i sin Gud til at forkynde Guds evangelium i jødernes synagoge, skønt han vidste, hvor grusomt jøderne havde behandlet ham andre steder netop på grund af hans forkyndelse.

Saulus fra Tarsus

Denne mand havde engang været et grusomt og koldt menneske, en farisæer af værste skuffe, selvtretfærdig og ufølsom som den slags mennesker til alle tider har været. Han havde forfulgt Guds menighed til det yderste, ladet de hellige piske i synagogerne for at få dem til at spotte *Navnet*, ladet hånt om kvinders tårer og bønner om barmhjertighed, thi til barmhjertighed kendte den kolde mand ikke – han tjente jo Gud og tog vare på Guds sag – og det kan enhver farisæer som bekendt gøre med hjertets kulde og hjertets hårdhed.

Han havde bifaldet, at *Stefanus* blev stenet, en så grusom henrettelsesmetode, at man gyser ved forestillingen derom. Der havde han så stået og set på med behag, medens den ene store sten efter den anden søndermalede *Stefanus'* legeme. Han kunne ikke undgå at bemærke, at den lidende martyrs ansigt strålede som en engels, og han hørte også hans råb: »Herre, tilregn dem ikke denne synd!« men han gjorde sig hård og tillod ikke dette indtryk af guddommeligt kærlighed at smelte sit hjerte.

Dog kunne han ikke ryste det af sig, thi det var jo Guds hellige Ånd, der havde mødt ham og blev ved med at minde ham om, hvad han havde set og hørt. I dagene efter mordet på *Stefanus* var *Saul* fra *Tarsus* i fare for at begå den evigt utilgivelige synd, synden imod den Helligånd; han hævdede jo, at den Ånd, der beherskede *Stefanus*, var fra djævelen, altså dæmonisk – derfor skulle *Stefanus* henrettes. Men aldrig havde Helligånden givet sig tydeligere og herligere til kende igennem et menneske end netop gennem *Stefanus* – hans sidste bøn var som Herrens bøn på korset – aldrig havde Jesu Ånd talt så tydeligt igennem et menneske som netop gennem ham, *Paulus* var med til at rydde bort.

Stefanus havde i sin sidste prædiken udtrykkelig sagt: »I stivnakkede og uomskårne på hjerter og øren! Altid sætter I jer op imod Helligånden« (Ap. G. 7,51) og altså advaret dem imod at begå denne frygtelige synd.

Det havde *Saulus* hørt, og det havde han raset imod – så havde han set *Stefanus'* strålende ansigt under stenregnen og hørt hans vidunderlige bøn – en bøn om, at Gud ville tilgive ham, *Saul* fra *Tarsus*, hvad han gjorde – og det havde han også raset imod – nærmere kan man vanskeligt komme den evige forhærdelse – så langt ude var denne væmmelige farisæer, denne grusomme mand, der troede, at han kendte Gud og gjorde ham en tjeneste ved at rydde *Stefanus* og de andre hellige af vejen.

Han var sandelig, som han selv senere skrev, en *spotter* (der spottede Gud og var på grænsen til at bespotte den Helligånd) og en *forfølger* og en *voldsmand* – lige på grænsen til den utilgivelige synd. Men Gud greb ind i hans liv, inden han var nået så langt, og udfoldede hele sin nådes rigdom med tro og kærlighed i Kristus Jesus på ham, denne af ondskab og djævelskab gennemtrængte mand, der helt var på linie med *Annas* og *Kaifas* og de andre af Jesu diaboliske hadere og modstandere.

Han siger selv, at *han i sin vantro ikke vidste, hvad han gjorde*, og understreger dermed, hvor nær han var ved synden imod Helligånden. Han havde stået Ånden imod, han havde næsten spottet den – og *havde han vidst, hvad han gjorde*, havde der ikke været nogen tilgivelse – men i sin vantro vidste han det ikke. Det undskylder ham naturligvis ikke, som om mord og vold og hjerteløshed er undskyldelig under visse omstændigheder – men det forklarer, hvorfor Gud ikke var afskåret fra at gribe frelsende ind.

Dette nådens under skete, da han rase-

de allermost imod Jesu navn og havde gravet sig ned i sin egen ondskab og ladet hånt om den brod, *Stefanus* havde boret ind i hans samvittighed. Da hans hårdhed og hjertekulde ikke kunne nå videre, uden at han dermed risikerede at overskride grænsen til den utilgivelige synd, greb Gud ind.

Paulus

Da han i sin jagt på mennesker nærmede sig *Damaskus*, omstrålede et lys, klarere end solens, når den skinner i sin glans, ham pludseligt, gennemstrålede ham og kastede ham til jorden. Her åbenbarede den herliggjorte Herre og Frelser sig for ham – han så Jesus, og han udrød: »Hvem er du, Herre?«

Det var et guddommeligt indgreb, mægtigere end vi er i stand til at forestille os. Her fik *Saulus*, om nogen, et sønderbrudt hjerte og en sønderbrudt ånd, thi her gik Guds dom hen over ham og lagde hele hans hidtidige liv i ruiner. Der blev ikke den mindste stump tilbage at bygge på. Han var omskåret den ottende dag, men hvad havde det hjulpet ham til? Han var opdraget i loven efter alle dens strenge krav, men havde det bragt ham nær til Gud? Nej, tværtimod, det havde forhærdet ham i selvtretfærdighedens mørke bedrag. Han var ulastelig efter lovtretfærdighedens krav, men all hans ulastelighed var synd, intet andet end synd helt igennem. Han var opdraget til at frygte Gud, men nu så han, at hans opdragelse og hans stivsind havde gjort ham til Guds indædte fjende og modstander. Han var et djævelens barn og havde øvet sin faders gerninger; han var et løgnens menneske, der hadede sandheden mere end alt andet. Sandelig gik der dom hen over ham, og han lå i støvet, blandedt af det himmelske lys.

Men så oplevede han det, der fra da af var ham ufatteligt stort, at den Jesus, som han havde hadet, ikke hadede ham, men elskede ham og ikke mere kom hans grusomheder og mangfoldige synder i hu. Det ydmygede ham endnu dybere, thi eet er, at man bliver dømt og det med rette, et andet er, at man bliver elsket og det med urette! Intet ydmyger og tilintetgør en sjæl som denne uudgrundelige og ubegrundede guddommelige kærlighed.

Her blev han født på ny til en ny skabning, et nyt menneske – her blev Guds kærlighed udgydt i hans hjerte ved Helligånden – her strålede evangeliet om Guds herlighed på Kristi åsyn ind i hans sjæl – her erfarede han, at evangeliet er Guds kraft til frelse for enhver, der tror – her lærte han at anse alt, ubetinget alt, for

tab imod det langt højere: at kende Kristus – her blev forkynderen og hans forkyndelse til, skabt af Gud ved hans nådes ord på tilsvarende måde, som da han i skabelsen, da mørket rugede over vandene, sagde: »Der blive lys!« og der blev lys.

Siden da havde denne mand været igennem en stening som Stefanus', 5 gange 39 slag af jøderne, 3 gange piskning foruden ufatteligt meget andet, men den herlighed, der havde omstrålet ham udenfor Damaskus, var så stor, at han ikke anså sine forfærdelige lidelser for værd at regne i sammenligning med denne herlighed, som jo engang skulle åbenbares på ham og alle de hellige ved Jesu komme.

Han var sandelig ikke sin egen, lykkeligtvis var han ikke det mere, det havde han været længe nok – han var dyrt købt og tilhørte Herren som hans træl – havde derfor ikke længer nogen selvbestemmelsesret og anså ikke sit liv for noget værd, blot han som Herrens træl kunne fuldbyrde sin Herres og Frelsers vilje.

Hvad gik den ud på? To ting: han skulle *lide meget*, og han skulle *være Herrens vidne* for alle mennesker. Disse to ting tilsammen udgjorde hans tjeneste, og dem var han taknemmelig for. Det var ham *forundt* at lide for Jesu skyld, og det blev ham givet at forkynde Guds hemmelighed: Kristus.

Forkynderen

Nu trådte han frem i *Tessalonika* en kort tid; han var som nævnt legemlig udaset efter mishandlingen i *Filippi* og bar præg af det; han var også træt og behøvede mere end alt hvile. På sit legeme bar han, som han selv sagde, Jesu sårmerker, ar og misdannelser efter alle mishandlingerne.

Når han så trådte frem og talte, hvordan virkede han da? Vi har to beskrivelser af ham, *den ene* fra ham selv, *den anden* fra nogle af hans modstandere; de stemmer mærkværdigvis overens; selv siger han, at han ikke forkyndte vidnesbyrdet fra Gud med fremragende veltalenhed eller visdom, og at han kom i svaghed og frygt og megen bæven; det er ganske vist sagt til *korinterne*, men som han var hos dem, var han overalt. Hans modstandere sagde, at hans optræden var svag og hans tale ikke værd at regne med (2. Kor. 10,10). Paulus og hans modstandere er altså enige om, at han ikke trådte frem som en imponerende personlighed med magt over tingene, en vældig forkynder, en myndig og højroret prædikant med sikkerhed og smilende selvtillid – nej, han var alt andet end dette.

Han var *svag* og forsøgte ikke med personlighedens magt at vinde mennesker for sig; han appellerede ikke til noget i det kødelige menneske og forsøgte ikke der-

på.

Derfor vendte det overvejende flertal ham altid ryggen, om ikke straks, så senere.

Når han talte, var det ikke hans stærke personlighed, der gav hans ord vægt; heller ikke hans stemmeføring eller overtalelseskunst, men noget helt andet – noget, som de allerfleste af os andre har så lidt af – *ligedannelsen med Jesus i hans lidelser* – samfundet med Herren i at være forkastet – og samfundet med ham i hans kærlighed til dem, der forkaster ham. Hans mange trængsler havde ikke gjort ham bitter eller menneskesky; han foragtede ikke menneskene og trak sig ikke tilbage fra dem i en vis åndsoverlegenhed, men elskede dem.

Verdens viise og fornemme var hurtigt færdige med denne nullitet; de følte sig alt andet end tiltrukket af en sådan svaghed og dårskab, snarere frastødt – og han gjorde intet for at vinde dem med midler, de måske syntes om (lige så lidt som Herren gjorde det).

Men ingen kunne nægte, at her stod de overfor en mand, som lyste af oprigtighed, sandhed og glæde, og som alle tænkelige lidelser kun havde gjort endnu lysere. Han var et under.

Nej, han gjorde ganske bevidst ikke brug af et eneste af de midler, man ellers anvender, når man vil vinde mennesker. Han vidste jo, at det kan ikke døde det gamle menneske og skabe et helt nyt, men kun pynte lidt op på det, give det nogle kundskaber om Gud og hans frelse, men hvad hjælper det? Skal mennesket blive frelst, må det i åndelig forstand dø og oprejses til et helt nyt liv. Det er kun Gud mægtig til at gøre ved sin Ånd.

Derfor fremtrådte han i svaghed, thi så kunne han ikke falde for fristelsen til at bruge personlighedens kødelige kraft, og af samme grund afstod han fra veltalenhed og overtalende ord.

I denne svaghed *fuldkommedes Guds kraft* atter og atter – uden bravour, uden råb og skrig og støj og halløj kom Gud til orde, når denne mand tog til orde.

Han var ikke prædikant med et forud fastlagt mødeprogram, han var Herrens apostel, og hans kendetegn var, at han indtil den stund (og videre frem) havde både sultet og tørstet og manglet klæder, han var blevet mishandlet, og han var hjemløs, han arbejdede som teltmager hårdt med sine hænder, og spottede man ham, svarede han med gode ord.

Han var som dødsdømt, men se, han levede. Dag efter dag var det, som om nu indtraf døden, dog nej, han fortsatte sit hårde, men underfulde liv, og der lød aldrig et bittert ord fra ham, som om han var utilfreds eller vrangvillig.

Han behøvede ikke at understrege sandheden af sin forkyndelse med voldsomme gebærder og dramatik, thi han var, hvad han forkyndte, og hans liv gav hans ord en vægt og en myndighed, som ingen kunne forblive upåvirket af.

Blandt denne verdens små og foragtede var der adskillige, der fornemmede, at denne mand, der var lige så foragtet som de – han var jo som mange af dem nærmest som verdens fejeskarn – han bragte dem et livsaligt budskab, der trængte helt ind i dybet af deres sjæle med en mærkelig blanding af dom og nåde. Deres hjerter blev berørte og bevægede, deres samvittighed blev vakt, men også bragt til hvile, thi gennem hans enkle ord blev Kristus malet dem for øje som korsfæstet, og de kom til troen på ham. De blev ikke bombarderet med en mængde ord og argumenter, ej heller blev de overtalt – men de blev overbevist, thi Helligånden skabte lys i deres mørke ved Paulus' ord, og de erfarede, at evangeliet, således som han forkyndte dem det, er Guds kraft til frelse for enhver, der tror.

Paulus var ikke foredragsholder, ej heller prælat, men et vidne. Som Jesus ikke blot underviste med ord, men med hele sin vandel, sin færd og sine gerninger, således også Paulus. At leve var ham Kristus, at dø en vinding. Alt hos ham talte om Herren, og når han oplod sin mund, så talte han *ud af Gud i Kristus for Guds Åsyn* (2. Kor. 2,17)!

Her er noget for prælater, præster og prædikanter at tænke over!

Forkyndelsen

Han talte kun om een ting eller rettere: een person: Jesus Kristus; han ville ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, Kristus Jesus som Herre.

Han beherskede ikke sit emne, dertil var hans Herre ham alt for stor, men han var behersket af ham.

Hvad skulle han forkynde andet end netop Jesus Kristus? *Ham* forkynder vi, sagde han (Kol. 1,28). Jo mere han lærte ham at kende, des mere forundredes han over, at han overhovedet havde fået lov til at lære ham at kende, og des større blev frelsens under for ham.

I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse – men tænk på, hvem han er! Han er *den usynlige Guds billede*, så når du ser på Jesus, ser du på Gud – og han er *førstefødt forud for al skabningen* – her svimler det for tanken, thi den formår ikke at forlade tiden og skabningen og gå tilbage i evigheden – *i ham skabtes alt* i himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, ethvert menneske, ethvert dyr, enhver blomst og plante, engle og serafim – alt er skabt ved ham, ubetinget alt, også

de får, der græsser på marken udenfor mit vindue, og hunden, der ligger ved mine fødder – alt er skabt ved ham og *til ham* – og *det består altsammen udelukkende ved ham* – åh, om dog menneskene vidste det, da blev de mindre i egne tanker – ved ham besluttede Gud i sit evige råd, som intet menneske kan kigge ind i, *at forlige alt med sig*, hvad enten det er på jorden eller i himlene, idet han stiftede fred – stiftede fred, hvordan? – *ved hans blod på hans kors!*

Han kom nemlig ned til os, thi i tidens fylde sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven – han, der var i gudsdomsskikkelse (vi forbinder så lidt hermed, thi vi kender så lidt til det guddommelige), tømte sig selv, gav afkald, begyndte at ofre alt for vor skyld – ak, for os, som har så svært ved at give afkald på blot en lille smule! – og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Så gik han, Menneskesønnen, den trange gang gennem sit liv hernede, lod sig ikke betjene, men tjente alle, ydmygede sig selv og blev lydig til frivilligt, af kærlighed til sin himmelske Fader og til os forkvaklede syndere, at give sit liv hen og lade sig levende spigre fast til korset, hvor han udtømte sin sjæl i døden som løsesummen for os alle.

Således stiftede Gud fred mellem sig og os ved sin enbårne elskede Søns dyrebare blod; derfor har vi nu, retfærdiggjorte af tro, fred med Gud ved denne vor Herre Jesus Kristus. Nu er der ingen fordommelse for nogen, der er kommet til troen på Jesus; han/hun er blevet et Guds barn og skal arve alt sammen med Herren.

Paulus kunne ikke fatte, at denne overvættens nåde var blevet ham til del, thi han havde jo stået den imod af al sin magt og med alt sit raseri. Han havde ikke søgt Jesus eller valgt ham, det var sikkert og vist; havde det stået til ham selv, da havde han bekæmpet evangeliet hele sit liv, ganske som de allerfleste af hans landsmænd gjorde. Han kunne altså end ikke rose sig af, at han i hvert fald havde haft en længsel eller elsket sandheden eller noget tredie. Hvad var så forklaringen på, at han alligevel var blevet benådet og var kommet til troen?

Der gives ingen forklaring, der tilfredsstiller forstanden eller den menneskelige retfærdighedssans, men der blev givet Paulus et indblik i Guds evige råd, og denne åbenbaring ligesom indeholdt svaret på hans spørgsmål: hvorfor blev denne overvældende nåde mig spotter, forfølger og voldsmand til del?

Jo, før verdens grundvold blev lagt, tilbage i evigheden, som vi, som før nævnt, ikke kan danne os nogen forestilling om, *udvalgte Gud os og forudbestemte os til barnekår hos sig* ved Jesus Kristus, så-

ledes at Paulus' såvel som vor frelse er en følge af Guds egen viljesbeslutning og derfor er urokkelig. Som Jesus selv sagde til sine disciple: »I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer!«

Følgelig kunne han naturligvis ikke forkynde sig selv, men »kun« Guds mægtige frelse igennem den korsfæstede og opstandne Herre Jesus Kristus, hans søn.

Dette evangelium, som han nu og da kalder for »mit evangelium« (ikke fordi det ikke også var andres, men fordi det var hans eet og alt), var udtømmeligt – der var stadig mere, og Paulus følte slet ikke, at han endnu havde grebet det hele. Det ville jo være ensbetydende med, at han havde grebet hele Guds fylde, thi den er i Kristus, og budskabet om ham udgør evangeliet. Hans liv var en stadig jagen efter at lære Kristus endnu intimere at kende og dermed have endnu mere at forkynde om ham. Og medens hans legeme blev stadig mere nedbrudt under strabadserne, voksede hans kendskab til Kristus, så han med sandhed kunne sige: »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig!«

Jo mere han med troens øjne og sine lidelsers hjælp så Kristi herlighed, des mere længtes han efter at møde ham ansigt til ansigt og modtage frelsen i betydningen af *legemets forløsning* fra den trældom, det nu sukker under. Han så med brændende længsel frem til Kristi komme og kunne derfor forkynde den som ingen anden. Så vidt gik han, at han udbrød: »Hvis nogen ikke elsker Herren, han være forbandet! *Maran ata – kom, Herre Jesus, kom!*«

Hans ord frigjorde skrøbelige mænd og kvinder fra deres trældom under synd og dårskab; det helligede dem og retfærdiggjorde dem; med Kristus malet for øjnene som korsfæstet modtog de Guds Ånd, Helligånden, ved tro uden først at have gjort sig fortjent dertil, og de blev fyldt af en sådan taknemmelighed, at de var rede til at gøre alt og det med glæde for deres Herre.

Det var sandelig et *glædesbud fra Gud*, han bragte; han kalder det *Guds evangelium* eller *evangeliet om hans søn* – og det var det, og det *er og forbliver* det til evig tid.

Det er så rigt, at det kan forkyndes under alle forhold, uden at nogen ængstelig skal se sig omkring, om nu også bestemte former og ritualer bliver overholdt. Dets indhold er så overvældende, at det ikke kun kan udtrykkes på en bestemt måde eller med bestemte vendinger – ja, det er så rigt, at det ikke kan systematiseres, men sprænger ethvert system, man søger at presse det ind i.

Men i al sin overvældende rigdom og i sin suveræne frihed samler det sig altid kun om denne ene: Jesus Kristus, der døde for vore synder, efter Skrifterne, og som blev begravet, og som opstod på den tredje dag, efter Skrifterne, og som kommer igen for synligt at underlægge sig alt og dele hele arven med sin menighed, der er hans brud.

Indvendingerne

Paulus havde set sig selv som det forfærdelige menneske, den selvretfærdige, usympatiske synder, han var i Guds lys – det havde tilintetgjort ham, så det var ham umuligt at fæste nogen lid til kødet, især ikke det fromme, gudfrygtige og (som det siges) oprigtige kød. *Gud retfærdiggør den ugudelige*; det var hans egen erfaring, det var hans budskab som naturligvis tog vejret fra alle pæne mennesker og fik dem til at folde hænderne og anlægge en from mine til udtryk for, hvor foragede de var over en så letsindig påstand!

Der er ikke så mange, der har set sig selv i Guds lys; derfor er der ikke mange, der forstår Paulus. Den, der ikke har lært sig selv virkelig at kende, har kun et yderst begrænset kendskab til Kristus og hans værk.

Derfor var der mange indvendinger imod Paulus' evangelium, skønt det var Guds evangelium og intet menneskes, alermindst Paulus'!

En af indvendingerne lød således: »Det er alt for let – hvis man bliver frelst fra sin synd ved den nåde, Paulus forkynder, da er der ingen garantier for, at synderen ikke bliver ved med at synde, thi han kan jo bare påberåbe sig nåden – man kan egentlig sige, at Paulus indirekte opfordrer mennesker til ikke at tage deres synd alvorligt – de kan lige så godt blive ved med at synde, thi Paulus forsikrer dem jo, at Guds nåde altid er for hånden!«

På linie med denne indvending lå en anden: »Vi er enige i, at det, Paulus forkynder, er for let – vi må naturligvis holde Guds lov – hvorfor skulle Gud ellers have givet os loven, hvis ikke det var, fordi vi skal holde den?«

Nogle fremhævede, at man må lade sig omskære, thi det er et krav, man ikke kan komme udenom, hvis man tager Gud og hans ord alvorligt. Omskæringen fremhæves atter og atter i Ordet som en ufravigelig betingelse for at høre med til Guds folk.

Andre fremhævede *sabbatten* og henviste ligeledes til Guds ord; andre igen pegede på *spisereglerne* i Det gamle Testamente – man må ikke spise svinekød, o.s.v., o.s.v.

Men Paulus afviste alle disse indvendinger med en lidenskab, vi knap nok kan

fatte. Godt, at han gjorde det, thi vi møder de samme indvendinger og har svært ved ikke at indrømme dem i hvert fald nogen ret; vor skrøbelige samvittighed har ikke let ved at vise dem vintervejen.

Dog, lad os lytte til Paulus! Han kunne forkynde Kristus og enhver, der er i stand til at forkynde Ham og Ham alene, er også i stand til med fynd og klem at *vise enhver indvending på porten*.

Paulus vidste af egen erfaring, hvornår hans omskærelse fandt sted; det var ikke, da han var otte dage gammel og blev omskåret i kødet, thi den omskærelse havde ikke hjulpet ham det mindste til at blive et Guds barn; nej, hans omskærelse fandt sted hin dag udenfor Damaskus, da den opstandne Herre kastede ham til jorden og åbenbarede ham frelsens under – da fik han et nyt hjerte, og da forstod han, at den omskærelse, der betyder noget, er *hjerterets* omskærelse, som sker ved Ånden, ikke efter bogstaven.

Han vidste også af egen erfaring, hvad hans *lovoverholdelse* var værd. Ingen havde sat mere ind på at holde loven efter al dens strenghed end netop han, og hvad havde det ført til? Jo, ingen var blevet en større lovbryder og lovovertræder, en voldsmand og spotter og ugudelig, end han.

Og hvad med *sabbat og spiseregler*? Hvor langt havde de ført ham? Helt ud til grænsen af den utilgivelige synd og det evige mørke!

Men hvad havde Kristus skænket ham? *Et nyt hjerte og en ny Ånd* – altså alt det, som hverken omskærelsen, sabbatten eller noget andet lovbud havde kunnet give ham så meget som en tusindedel af.

Og hvad virkede Kristus i ham? Han fremkaldte *Åndens skønne frugt* i hans liv, først og fremmest *kærligheden, glæden og freden*, og dernæst *lysten til alt godt tillige med villigheden til at lide alt ondt*. Mon det ikke skulle være, hvad loven kræver, ja mere end det? Kristus havde virket, at denne mand, der havde hadet som ingen anden, nu elskede som ingen anden – endog sine fjender – mon loven kræver noget andet eller noget »mere«?

Derfor afviste Paulus med uhørt lidenskab og voldsomhed ethvert forsøg på at indliste noget andet i evangeliet end Jesus Kristus som korsfæstet og dermed som Herre. Den, der får øren til at høre dette evangelium, modtager dermed, uden i

nogen måde eller på noget område at have gjort sig fortjent dertil, alt, hvad Gud har forjættet, derunder syndernes fuldstændige forladelse for tid og evighed, Guds egen retfærdighed, Helligåndens gave og det evige liv, hvortil kommer mange enkeltgaver fra Gud, nærmest utallige som havets sand. Dette evangelium gør ham til et nyt menneske med et nyt hjerte, hvori Gud har skrevet sin lov. I dette evangelium og ved det alene vokser han i al god gerning og ligedannes mere og mere med Kristi billede. Ved dette herlige budskab mister synden sin magt og verden sin tiltrækningskraft – men hvis loven får så meget som den mindste plads ved siden af evangeliet, da benytter den sin plads til at vække synden og begæret, thi loven er syndens kraft, men ikke Guds kraft til frelse og forløsning.

Her stod Paulus fast og rokkede sig ikke en tomme; her står enhver, der har oplevet sig selv som en fortabt synder for Guds ansigt og Jesus Kristus som Guds ufattelige gave, også fast, så sandt han/hun har erfaret, at Jesus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld, og vi modtog Guds Ånd ved i tro at høre dette vidunderlige budskab om frelse fuld og fri ved Jesus alene.

Ud over disse indvendinger fra diverse lovbundne lovlæreres side blev der også rejst den indvending, at *dette budskab ikke rigtig kendte noget til Guds kraft*. Der var visse folk i Korinth, der hævdede, at Paulus ikke kendte Guds Ånd, som man bør kende den, og at han derfor ikke vandrede efter Ånden, men efter kødet; det var derfor, hans optræden var så kraftsløs og svag, sagde de (2. Kor. 10,1 og 2 samt 10). Selv havde de rigtignok Guds kraft!

Ja, de optrådte helt anderledes bombastisk og sikkert end apostelen, og de vidste langt bedre end han, hvad et Ånds-salvet liv var for noget! Ak, hvor har de mange efterfølgere i dag!

Som om der er noget som helst at lægge til Ordet om korset, Ordet om den korsfæstede og herliggjorte Menneskesøn – som om dette kun er en del af evangeliet – og så skulle der være en anden del for viderekomne, og denne anden del skulle så give en ekstra kraft!

En skæbnsvanger misforståelse, der udspringer af, at man hverken har lært sig selv at kende i Guds lys eller lært evangeliet at kende. Det forholder sig nemlig så-

ledes, at hvor Kristus forkyndes, er Helligånden virksom i al sin visdom og kraft, især når forkynderen er så kraftsløs og svag som Paulus, men hvor Helligånden forkyndes, er Helligånden slet ikke virksom, selvom det gøres nok så stærkt gældende og bliver hævdet endog i Jesu navn – nej, der sker det, at en helt anden ånd (der ganske vist udgives for at være Helligånden) er virksom til vanære for Jesu hellige navn og til en sørgelig forvanskning af, hvorledes Guds-mennesket opfører sig. Og jo stærkere forkynderen er, des længere borte er Helligånden. Så omvendt er det!

Derfor holdt den svage bævende mand overalt fast ved, hvad han kaldte korsets ord, og tillod ikke, at der føjedes noget til, som om ordet om Jesus, Guds søn, Menneskesønnen, var utilstrækkeligt i nogen henseende.

Det var med til at gøre hans gang tung, thi hans evangelium var aldrig umiddelbart tilgængeligt – det stred imod enhver opfattelse af, hvorledes et menneske opnår noget hos Gud – det var, som han selv sagde, en *hemmelighed* og forvandlede aldrig til en selvfølgelighed. Han stod altid overfor mennesker med et budskab, som de, døde som de var i synd og overtrædelse, ingen muligheder havde for at fatte, og som derfor kun virkede noget, hvis Gud ved sin Ånd gjorde de døde levende og gav dem øren at høre med.

Når det ved Guds mægtige indgriben var sket, faldt mange af dem hurtigt tilbage til almindelige menneskelige forestillinger, og så kunne de godt høre på indvendingerne imod Paulus' forkyndelse og give dem medhold.

Derfor kom foruden alle hans fysiske lidelser og trængsler det, som faldt ham endnu tungere: *bekymringerne for alle menighederne*. Da han var nær ved afslutningen af sit liv, måtte han med smerte konstatere, at alle i provinsen Asien havde vendt ham ryggen.

Han fik altså ikke succes, men det var heller ikke, hvad han stiledede efter eller regnede med. Han led møje, og hans møje var ikke forgæves, selvom han ikke blev rig på succes eller noget andet. Han fulgte sin Herre så tæt i sporene, at han delte skæbne med ham.

Denne forkynder siger: »Bliv mine efterfølgere!«